

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **BRABENEC spol. s r.o.**, se sídlem Klobouček 774/12a, 641 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2011, č.j. KUJI 64459/2011, sp. zn. OUP 195/2011 Ši-9,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Moravské Budějovice (dále též „stavební úřad“) ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. OVUP/18534/2010/Ha, č.j. MUMB/OVUP/13022/2011, bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“) nařízeno odstranění: „*Lakovací sušící kabiny AIRTECH typ - mod. Cabina di Verniciatura ed Sssiocazione, serie MACH 2 41/6. cbs, M2 4109 CZ 151 včetně příslušenství a součástí umístěné ve stavbě zastřešená manipulační plocha Želetava, ul. Pražská č.p. 199*“ (dále též „lakovací a sušící kabina“).

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím a potvrdil tak rozhodnutí stavebního úřadu.

II.

Shrnutí základních žalobních bodů

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které zejména poukazoval na nedostatek věcné příslušnosti správních orgánů, resp. dovozoval nicotnost předmětných rozhodnutí. Žalobce v řízení předložil stanovisko znaleckého ústavu ZNALCI A ODHADCI – znalecký ústav, spol. s r.o. (dále též „stanovisko znaleckého ústavu“), z něhož vyplývá, že lakovací a sušicí kabina nepodléhá režimu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a tedy nemůže být ani předmětem řízení o odstranění stavby. Žalobce dále v žalobě shrnul některé závěry obsažené v označeném stanovisku znaleckého ústavu:

[4] Předně uvedl, že předmětná lakovací a sušicí kabina je technologickým zařízením, strojírenským výrobkem, průmyslovým strojem k nanášení barev, věci movitou atp.; lakovací a sušicí kabina je pouze zásuvkovým způsobem napojena na přívod elektrické energie a zemního plynu. Nejedná se tedy o stavbu ani o změnu dokončené stavby. Nejedná se ani o vestavbu ani o udržovací práce dokončené stavby ve smyslu stavebního zákona. Činnost, která se bude v lakovací a sušicí kabině provozovat, není výrobou produktů, ale jejich úpravou nanášením barev.

[5] Znalecký ústav danou věc konzultoval s předsedou České společnosti pro stavební právo a spoluautorem komentářů ke stavebnímu zákonu (s JUDr. J. M.), podle něhož je lakovací kabina kusovým technologickým zařízením (monoblokem), které se uvede do provozu pouze zástrčkovým připojením. Ostatně není pevně spojena se zemí ani s objektem, ve kterém se nachází. Z důvodu, že byly před instalací splněny podmínky dotčených orgánů státní správy, není třeba žádných dalších správních řízení.

[6] Lakovací a sušicí kabina není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, není umístěna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Je umístěna ve stavbě zastřešené manipulační plochy, která byla povolena a zkolaudována jako skladový prostor výrobků.

[7] Účel tohoto hlavního objektu (který žalobce nazývá halou č. V) není v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Hala byla zkolaudována pod nepřesným označením jako zastřešení manipulační plochy, přičemž se ve skutečnosti jednalo o zastřešení původní manipulační a nakládací rampy, která je předložena před objektem haly; došlo tak k přístavbě této haly. Hala je (ve smyslu vyhlášky č. 27/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 265/1992 a zákona č. 344/1992 Sb.) označena jako stavba pro výrobu a skladování. Z hlediska Jednotné klasifikace stavebních objektů (JKSO) je možno ji zařadit jako budovu pro skladování a úpravu produktů ostatní, resp. objekt pro skladování a manipulaci. Lakovací a sušicí kabina je pak z hlediska zařazení dlouhodobého hmotného majetku do účetnictví zařazena jako strojní zařízení.

[8] Pozemek, na kterém se nachází stavba zastřešené manipulační plochy (parc. č. st. 552, v k.ú. Želetava), se v územním plánu nachází dle hlavního výkresu (v měřítku 1:10000) v ploše

BR - plochy pro bydlení rodinné v rodinných domech, a dle výkresu doplňujícího (v měřítku 1:2880) v ploše ZS - zeleň užitkových a okrasných individuálních zahrad. Územní plán navíc nekoresponduje se skutečným užíváním objektů v areálu žalobce.

[9] Stavební úřad pochybil tím, že dne 12. 2. 2009 vydal kolaudační souhlas pro stavbu zastřešené manipulační plochy; tato stavba byla dlouhodobě evidována jako objekt pro výrobu. Postup stavebního úřadu ve vztahu k územnímu rozhodnutí, stavebnímu povolení i kolaudačnímu souhlasu stran této stavby lze klasifikovat jako nezákonný. Stavební úřad v rozporu se zákonem nezkoumal, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Výsledkem těchto postupů stavebního úřadu pak byla potvrzena změna územního plánu na skladování a výrobu.

[10] Žalobce s odkazem na výše uvedené v žalobě uzavřel, že byl zkrácen na svých právech. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou nicotná a tuto nicotnost by měl soud vyslovit v souladu s § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdních předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[11] Žalobce dále v petitu žaloby uvedl, že existuje rozpor mezi platným územním plánem a zápisem v katastru nemovitostí (a pravomocnými kolaudačními rozhodnutími). Zastřešená manipulační plocha je v katastru nemovitostí vedena jako stavba pro výrobu a skladování, podle územního plánu se ale nachází v ploše užitkových a okrasných zahrad. Tento rozpor (vzniklý nikoliv z důvodů na straně žalobce) by neměl být interpretován k tíži žalobce. Žalobce dále výslovně uvedl, že se dovolává i dikce § 2 odst. 3 správního řádu a § 2 s. ř. s. a navrhuje, aby soud (pokud nevysloví nicotnost rozhodnutí) zrušil obě rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalobce rovněž závěrem žaloby uvedl, že na základě výše označeného rozporu inicioval změnu územního plánu, obec Želetava však tento problém hodlá řešit až v rámci komplexního územního plánu, který by měl být přijat v roce 2015. Žalobce proto navrhoval žalovanému, aby předmětné řízení přerušil do doby vydání územního plánu, čemuž však žalovaný nevyhověl. Tímto žalovaný rovněž pochybil; změnou územního plánu obce se rozhodnutí žalovaného dostane do rozporu s novým územním plánem. Bude-li proto soudem rozhodnutí žalovaného zrušeno a vráceno žalovanému zpět k dalšímu řízení, nechť je soudem vysloven i závazný právní názor ohledně vhodnosti přerušení řízení do doby vydání územního plánu.

III.

Shrnutí základních bodů vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém shrnul průběh dosavadního řízení a důvody uvedené již v rozhodnutí stavebního úřadu a napadeném rozhodnutí (jež jsou dále podrobně shrnuty pod bodem IV. rozsudku)

[14] Zejména uvedl, že předmětná lakovací a sušicí kabina je umístěna ve stavbě zastřešení manipulační plochy, která byla povolena a zkolaudována jako skladový prostor výrobků. Při povolování této stavby však nebyly rozvody plynu součástí stavby, stejně tak jako komínové těleso pro odtah spalin a provedení prostupu střešním pláštěm pro vyústění vzduchotechnických částí stavby nad střechu stavby skladu. Stavba je též napojena na rozvody vedené ze sousední stavby. To všechno jsou činnosti, které bylo nutno učinit v souvislosti s umístěním stavby, takto však žalobce nepostupoval. Žalovaný uzavřel, že byly

dány podmínky pro odstranění předmětné stavby, v důsledku čehož stavební úřad oprávněně nařídil její odstranění ve smyslu § 129 stavebního zákona.

[15] Podle žalovaného je rovněž nepodstatné stanovisko znaleckého ústavu. Pojem stavba je oprávněn vykládat stavební úřad. Stejně tak je irrelevantní zařazení stavby dle bývalé Jednotné klasifikace stavebních objektů, či skutečnost, jak je stavba zapsána u katastrálního úřadu. Podle § 2 odst. 1 správního řádu je povinností správních orgánů postupovat v rámci své správní činnosti v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. S ohledem na to, že podle § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu, postupoval stavební úřad v souladu se zákonem, pokud v rámci posouzení stavby vycházel z účelu, k němuž byla předmětná budova kolaudována.

[16] S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Podstatný obsah správního spisu

[17] Krajský soud v Brně vyžádal od správních orgánů správní spis, ze kterého vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

[18] Stavební úřad v rámci kontrolní prohlídky dne 6. 5. 2010 zjistil, že ve stavbě zastřešené manipulační plochy na pozemku st. p. 552 v katastrálním území Želetava (dále též „zastřešená manipulační plocha“) je umístěna předmětná lakovací a sušící kabina.

[19] Zastřešená manipulační plocha přitom byla povolena rozhodnutím příslušného stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2007, č.j. MUMB/OVUP/26232/2007 a následně zkolaudována kolaudačním souhlasem ze dne 12. 2. 2010, č.j. MUMB/OVUP/23208/2009, jako skladový prostor výrobků.

[20] Opatřením ze dne 7. 5. 2010 oznámil stavební úřad žalobci zahájení řízení o odstranění předmětné lakovací a sušící kabiny. V rámci tohoto řízení podal žalobce dne 7. 6. 2010 žádost (datovanou dnem 3. 6. 2010) o dodatečné povolení lakovací a sušící kabiny. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2010, č.j. OVUP/22156/2010/Ha, a to z důvodu, že stavba je umístěna v rozporu s územním plánem obce Želetava. Stavba je umístěna v lokalitě s funkčním využitím plochy užitkových a okrasných zahrad s možností staveb hospodářského a okrasného účelu. Ze správního spisu vyplývá, že toto rozhodnutí nabylo právní moci; odvolání bylo zamítnuto jako opožděné.

[21] Stavební úřad následně pokračoval v řízení o odstranění stavby a účastníkům řízení stanovil lhůtu, ve které mohou uplatňovat své návrhy. V této lhůtě žalobce vnesl mj. námitku věcné příslušnosti stavebního úřadu, kterou podepřel i stanoviskem znaleckého ústavu (žalobcem podrobně rekapitulováno v žalobě, viz výše).

[22] Dne 13. 4. 2011 vydal stavební úřad předmětné rozhodnutí, kterým nařídil odstranit předmětnou stavbu lakovací a sušící kabiny včetně příslušenství a součástí umístěné ve stavbě

zastřešená manipulační plochy o celkových půdorysných rozměrech 7,6 m x 4,07 m a výšce 3,2 m. Stavební úřad dále ve výroku uvedl, že samostatná lakovací a sušící kabina má půdorysné rozměry 6,13 m x 4,07 m a výšku 2,47 m. Lakovací a sušící kabina je konstruována z modulových prvků, jednotlivé panely jsou předvrtány pro montáž s izolací za použití šroubů a matic, podlaha je tunelového provedení pokryta pokovovaným roštem a plechovými tabulemi se čtvercovými oky. Kabina je opatřena vnitřními svítidly, vraty o rozměrech 3,28 m x 2,72 m, dveřmi pro obsluhu, kdy jedny dveře slouží jako nouzová dvířka pro únik personálu. Součástí lakovací a sušící kabiny je agregát o rozměrech 4,05 m x 1,47 m a výšce 3,6 m, nízkotlaký ventilátor sání a odtahu vzduchu a spalovací plynový kotel s dvojitým nerezovým výměníkem. Podlaha je provedena jako ocelová celokovová základna pod kabinou a strojovnou o výšce 350 mm. Součástí je napojení na rozvod NN (nizkého napětí – pozn. krajského soudu) a na vedení technického zařízení uvnitř budov - NTL plynovod, který je napojen do stávajícího rozvodu plynu umístěného na obvodové zdi stávající stavby skladové haly na pozemku parc. č. 552, k.ú. Želetava. Plynovod je napojen odbočkou, přičemž celková délka plynovodu činí 6,5 m. Součástí lakovací a sušící kabiny je vzduchotechnické zařízení odtahu od uhlíkového filtru. Vzduchotechnické zařízení je čtvercového průřezu o rozměru 700 mm x 700 mm. Vzduchotechnické zařízení je vyvedeno z místa agregátu a prostupuje střešním pláštěm stavby zastřešená manipulační plocha. Celková výška vzduchotechnického zařízení nad střešním pláštěm činí 800 mm. Součástí lakovací stříkací kabiny je komínové těleso pro odvod spalin od plynového hořáku. Komínové těleso je provedeno jako ocelové dvouplášťové o vnějším průměru 300 mm. Komínové těleso je vyvedeno bočně z místa agregátu a prostupuje střešním pláštěm stavby zastřešená manipulační plocha. Celková výška komínového tělesa nad střešním pláštěm činí 800 mm. Stavební úřad dále ve výroku stanovil podmínky pro odstranění stavby.

[23] V odůvodnění rozhodnutí o odstranění stavby pak stavební úřad zejména uvedl, že se především zabýval otázkou, zda se jedná o stavbu, která podléhá povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, přičemž se řídil stavebním zákonem, který stanoví, že stavbou se rozumí podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby (§ 2 odst. 4 stavebního zákona). Stavební úřad ve vedeném řízení zjistil, že došlo ke změně dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, podle kterého se za změnu dokončené stavby považuje stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby, a to tím, že provedením stavby došlo k zásahům do stávající stavby zastřešená manipulační plocha, zejména provedením prostupu do střešního pláště vzduchotechnickým zařízením odtahu od uhlíkových filtrů, provedením prostupu střešním pláštěm komínovým tělesem od spalovacího plynového hořáku a napojením stavby na rozvody NN (nizkého napětí) a plynovodu ze sousední stavby. Dále zjistil, že provedením lakovací a sušící kabiny dochází ke změně v užívání stavby podle § 126 stavebního zákona, který stanoví, že stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Vlastníkem stavby nebyla splněna podmínka § 126 odst. 2 stavebního zákona, který stanoví, že změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, je přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu, a že změna v užívání stavby musí být v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy. Stavební úřad uzavřel, že provedením a užíváním lakovací a sušící kabiny dochází k porušování stavebního zákona, jelikož je provedena a provozována ve stavbě určené stavebním povolením a kolaudačním souhlasem pro účel využití ke skladování výrobků firmy. Lakovací a sušící kabina je stavba

provedená bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem, a jelikož v řízení o dodatečném povolení stavby byla zamítnuta, nezbylo než podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídit její odstranění.

[24] Ze správního spisu dále pro krajský soud vyplynulo, že proti označenému rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce (odvolatel) odvolání, které zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění zejména uvedl, že stavební úřad postupoval v souladu se stavebním zákonem i v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž je rozhodování o tom, zda něco je či není stavbou, svěřeno správnímu orgánu. Při povolování stavby zastřešení manipulační plochy nebyly rozvody plynu součástí stavby, stejně tak jako komínové těleso pro odtah spalin a provedení prostupu střešním pláštěm pro vyústění vzduchotechnických částí lakovací a sušící kabiny nad střechu manipulační plochy. Stavba je též napojena na rozvody nízkého napětí vedené ze sousední stavby. To všechno jsou činnosti, které bylo nutno učinit v souvislosti s umístěním lakovací a sušící kabiny. Ze spisu vyplývá, že lakovací a sušící kabina je konstruována z modulových prvků, jednotlivé panely jsou předvrtány pro montáž s izolací za použití šroubů a matic, podlaha je tunelového provedení pokryta pokovovaným roštem a plechovými tabulemi se čtvercovými oky. Ve stanovisku odvolatele ze dne 5. 11. 2010 je uvedeno, že v kabině se má provádět odmašťování výrobků (krbových vložek) a ruční nanášení kapalných nátěrových hmot stříkáním stlačeným vzduchem. Je tedy zřejmé, že se personál bude zdržovat uvnitř kabiny. Uvedenou lakovací a sušící kabinu včetně napojení na rozvody elektrické energie a plynu, se zásahem do střešní konstrukce provedením nového komína pro odtah spalin a odtahu od uhlíkového filtru přes plášť střechy do stávající stavby zastřešení manipulační plochy, nelze ve smyslu výše uvedeného umístit bez projednání se stavebním úřadem. Z těchto pohledů nemůže být žádných pochybností o tom, že předmětná stavba podléhá režimu stavebního zákona. Stavební úřad si pro tento závěr opatřil potřebné důkazy a vyvodil z nich odpovídající právní závěry.

[25] Žalovaný dále uvedl, že lze souhlasit s názorem odvolatele uvedeným ve stanovisku ze dne 5. 11. 2010, tedy že stavba zastřešení manipulační plochy byla povolena stavebním úřadem v rozporu s územním plánem. Vzhledem k tomu, že již uplynuly lhůty i pro přezkoumání rozhodnutí, nelze tato rozhodnutí již zrušit nebo změnit, prvoinstanční rozhodnutí se tak stává právně nedotknutelným.

[26] K námitce, že stavební úřad v rámci předmětného řízení konstatoval, že předmětná lakovací a sušící kabina je umístěna v přístavbě haly č. V, žalovaný uvedl, že hala č. V je stávající hospodářský objekt (stodola), která historicky plnila doplňkovou funkci ke stavbě rodinného domu č. p. 168 a č. p. 265. Stavební úřad zkoumáním archivních stavebně správních dokumentů nemovitosti č. p. 168 a č. p. 265 zjistil, že objekt na pozemku parc. č. st. 552 k.ú. Želetava nebyl předmětem řízení o změně užívání, a proto nemohl připustit argumentaci, že stavba zastřešená manipulační plocha je součástí (přístavbou) haly č. V.

[27] K námitkám poukazujícím na nesrovnalosti v územním plánu žalovaný uvedl, že v procesu pořizování územního plánu měl vlastník možnost nesouhlasit s navrženým řešením, což však neučinil. Dle předkládací zprávy pro zasedání zastupitelstva obce konaného dne 12. 9. 2006 nebyly k projednání a schválení návrhu územního plánu podány žádné námitky a nesouhlasy vlastníků pozemků. Pro stavební úřad je schválený územní plán závazný a není v jeho kompetenci ho měnit, a to ani při zjištění výše uvedených nesrovnalostí.

[28] K návrhu na přerušení řízení do doby schválení nového územního plánu žalovaný mj. uvedl, že práce na pořízení nového územního plánu nebyly ani zahájeny (neprobíhá tedy řízení o předběžné otázce), přičemž na přerušení řízení vedené z moci úřední není právní nárok. S odkazem na výše uvedené žalovaný zamítl odvolání jako nedůvodné.

V.

Podmínky řízení a další procesní otázky

[29] Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

[30] V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[31] Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

[32] Žalobce správním orgánům primárně vytýkal absenci věcné příslušnosti. Podle žalobce nebyly oprávněny k odstranění předmětné lakovací a sušící kabiny včetně příslušenství a součástí umístěné ve stavbě zastřešené manipulační plochy na ulici Pražská č.p. 199, Želetava (dále též „odstraňovaná stavba“). Těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

[33] Pojem stavba je legislativně upraven v § 2 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Ostatně na pojem stavba obdobně nahlížel i dřívější stavební zákon (zákon č. 50/1976 Sb.), který za stavbu rovněž považoval veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání.

[34] Pojem stavebního díla přitom zákon nepodává. Z judikatury plyne, že stavebním dílem je výsledek záměrné lidské činnosti, jehož provedení vyžaduje určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 1 Afs 124/2005-64, přístupný na www.nssoud.cz.

[35] Stavební zákon tedy za stavbu považuje jakékoliv stavební dílo vzniklé stavební či montážní technologií bez zřetele na jeho stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Je tedy bez významu, z jakého materiálu stavba vznikla (zda vznikla z cihel, ze železa, ze skla atp.), jak důkladně je provedena a k jakému účelu má sloužit. Stejně tak je bez významu, jaká byla při stavbě použita technologie (zda čistě stavební, stavebně-montážní, čistě montážní atp.).

[36] Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona je stavbou i její část či změna dokončené stavby. I pouhou změnu dokončené stavby, resp. část stavby tedy považuje stavební zákon za stavbu. Stavební zákon sám uvádí i některé typy změny stavby (k tomu srv. § 2 odst. 5 stavebního zákona, kde se uvádí, že „*Změnou dokončené stavby je: a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje; b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou; c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby.*“

[37] Změnou dokončené stavby tedy jsou podle stavebního zákona mj. nástavba a stavební úprava. Nástavbu zákon definuje jako změnu, kterou se stavba zvyšuje. Zákon přitom neuvádí, o kolik měrných jednotek musí ke zvýšení dojít, aby se jednalo o zvýšení stavby. Lze tedy usuzovat, že postačí jakékoliv zvýšení původní stavby (byť o pár centimetrů). Stavební úpravu pak zákon definuje jako úpravu, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Jakákoliv změna stavby, které nepřesáhne půdorysné či výškové ohraničení stavby, tedy může být podle stavebního zákona považována za stavbu.

[38] Stavební zákon přitom upravuje i proceduru, kterou může dojít ke změně stavby. Nejde-li o stavbu, u které postačilo nebo by postačilo její ohlášení stavebnímu úřadu podle § 104 stavebního zákona, nepostačí k realizaci nástavby ohlášení, ale stavební povolení. Stavební úpravu pak lze provést bez ohlášení stavebnímu úřadu pouze tehdy, pokud nedochází ke změně v účelu užívání stavby. Podrobněji k tomu srv. Hegenbart M., Sakař B. a kol.: Stavební zákon, 1. vydání, Praha 2008, s. 11 a 12.

[39] Podmínky užívání staveb, resp. podmínky pro změnu účelu užívání staveb, jsou obsaženy v § 126 stavebního zákona. Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Podle § 126 odst. 2 stavebního zákona je změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu. Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona musí být navíc změna v užívání stavby v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.

[40] Z právě uvedeného plyne, že pokud má být stavba (nebo její část) užívána k jinému účelu než stanovenému v rozhodnutí či jiném opatření stavebního úřadu (aktu je nahrazujícím), je třeba písemného souhlasu stavebního úřadu. Tento písemný souhlas je dalším z aktů, které nejsou rozhodnutími, kterými stavební úřad reguluje jednání právních subjektů v oblasti stavebního řádu (dalšími takovými akty jsou např. souhlas s užíváním stavby, kolaudační souhlas atp.). K těmto závěrům srv. podpůrně i Potěšil, Roztočil, Hrůšová, Lachmann: Stavební zákon - online komentář, 1. vydání, C. H. Beck, Praha 2011, komentář k § 126. Podpůrně lze odkázat i na Hendrych a kol.: Právní slovník, 3. vydání, C.H. Beck, Praha 2009, heslo „změna užívání stavby“.

[41] S pojmem stavba ve smyslu shora označených legislativních zkratk pak stavební zákon operuje v celé řadě dalších ustanovení, mj. v rámci § 129 odst. 1 písm. b), podle něhož je stavební úřad oprávněn nařídit odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Stavební úřad je tedy oprávněn nařídit odstranění jakékoliv stavby ve smyslu stavebního

zákona, jsou-li splněny podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Právě o takovou stavbu se v daném případě podle krajského soudu jedná.

[42] Ze správního spisu totiž vyplývá, že předmětná lakovací a sušicí kabina (o celkových rozměrech 7,6 m x 4,07 m a výšce 3,2 m, která je složena z modulových prvků, které byly smontovány za použití šroubů a matic) je konstrukčně propojena (mj. komínem pro odtah spalín, který je z kabiny vyveden bočně a prostupuje střešním pláštěm stavby zastřešená manipulační plocha, a vzduchotechnickým zařízením odtahu od uhlíkového filtru přes plášť střechy, které rovněž prostupuje střešním pláštěm stavby zastřešená manipulační plocha), se stavbou zastřešené manipulační plochy. Lakovací a sušicí kabina tedy byla zakomponována do stavby zastřešené manipulační plochy. Zastřešená manipulační plocha přitom byla povolena rozhodnutím příslušného stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2007, č.j. MUMB/OVUP/26232/2007, a následně zkolaudována kolaudačním souhlasem ze dne 12. 2. 2010, č.j. MUMB/OVUP/23208/2009, jako skladový prostor výrobků. Jedná se tedy o stavbu určenou ke skladování výrobků (tj. o stavbu skladu). Ze správního spisu přitom nelze dovodit, že by ze strany správních orgánů byla povolena samotná lakovací a sušicí kabina; žalobce sice podal žádost o dodatečné povolení lakovací a sušicí kabiny, ta však byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2010, č.j. OVUP/22156/2010/Ha, a to z důvodu, že je umístěna v rozporu s územním plánem obce. Stejně tak nelze ze správního spisu dovodit, že by stavební úřad vydal písemný souhlas ke změně účelu užívání stavby ve smyslu § 126 odst. 2 stavebního zákona. Ve správním spisu se žádný takový správní akt nenachází. Ostatně žalobce ani neuváděl, že by takové akty byly vydány. Označenou stavbu bylo tedy možno používat pouze ke skladování výrobků. Stavba však byla využívána i k lakování a sušení výrobků, tedy k činnostem, ke kterým dochází v rámci výrobního procesu, konkrétněji v rámci finální úpravy výrobků.

[43] Na základě výše uvedeného je proto krajský soud názoru, že zakomponováním lakovací a sušicí kabiny do stavby zastřešené manipulační plochy (stavby skladu) došlo ke změně dokončené stavby zastřešené manipulační plochy, resp. jejím provozem ke změně v účelu užívání stavby zastřešené manipulační plochy. Zastřešená manipulační plocha (stavba skladu) již nesloužila pouze ke skladování, ale i k lakování a sušení výrobků.

[44] S ohledem na shora uvedené proto krajský soud souhlasí se správními orgány v tom, že provedením a užíváním lakovací a sušicí kabiny došlo k porušení stavebního zákona, jelikož byla provedena a provozována ve stavbě určené stavebním povolením a kolaudačním souhlasem pro využití skladování výrobků. Podle krajského soudu tedy správní orgány nepochybily, když nařídily odstranění předmětné stavby. Krajský soud proto přebírá závěry správních orgánů o nutnosti odstranit předmětnou stavbu (shora podrobně rekapitulovány). Pokud by krajský soud přisvědčil opačné argumentaci žalobce, byl by stavebník bez dalšího oprávněn po dokončení stavby provést jakoukoliv její změnu, resp. provést jakoukoliv změnu v účelu užívání takové stavby, čemuž by mohl stavební úřad jen nečinně přihlížet. Ad absurdum z toho plyne, že pokud by stavební úřad jednou povolil stavbu skladu určenou pro skladování potravin, mohl by stavebník bez dalšího tuto stavbu neomezeně zvětšit a užívat ji nikoliv ke skladování potravin, ale k např. k hutní výrobě. Takový výklad by odporoval základním zásadám stavebního zákona, mezi které dozajista patří i princip legitimně očekávat, že bude dodržena procedura povolení změny stavby, resp. účelu jejího užívání.

[45] Lze přitom polemizovat se správními orgány v tom, zda umístěním lakovací a sušicí kabiny vč. příslušenství a součástí došlo čistě ke změně stavby zastřešené manipulační plochy ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, tj. ke stavební úpravě (při které se

zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby), či zda nedošlo ke kombinaci nástavby (části komínového a vzduchotechnického tělesa, která jsou umístěna nad pláštěm zastřešené manipulační plochy) a stavební úpravy, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby (zbytek označených těles a další části umístěné uvnitř zastřešené manipulační plochy). Z důvodu, že stavební zákon explicitně nestanoví, že by změnou stavby musely být pouze změny výslovně stanovené v § 2 odst. 5 stavebního zákona (přístavba, nástavba, či stavební úprava), resp. že by změnou nemohla být kombinace těchto změn [tj. např. kombinace stavební úpravy a nástavby - k tomu srv. dikci § 2 odst. 5 písm. a) až c)], jakož i z důvodu, že změnou stavby může být ve smyslu obecného chápání tohoto pojmu podle krajského soudu cokoliv, co je způsobilé změnit původní stavbu na stavbu jinou (tím spíše za situace, kdy v důsledku změny stavby dochází i ke změně účelu užívání stavby), nepovažuje krajský soud závěry správních orgánů v tomto směru za natolik vadné, že by měly vést ke zrušení správního rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze s tím, aby rozšířil definici změny stavby o výše uvedené, by bylo v rozporu se zásadou ekonomie řízení (správní orgán by v rámci řízení po zrušení jeho rozhodnutí soudem do odůvodnění doplnil toliko výše uvedenou rozšiřující definici). Při tomto závěru krajský soud nemohl odhlédnout i od toho, že stavba zastřešené manipulační plochy vč. provedené změny se nachází v lokalitě s funkčním využitím plochy užitkových a okrasných zahrad, kde umístění podobných staveb nemá místo. Bylo již chybou, když stavební úřad dříve umožnil zkolaudovat stavbu zastřešené manipulační plochy, k tomu viz dále.

[46] Krajský soud se nad rámec výše uvedeného vyjadřuje i k tomu, zda by podle jeho názoru byla stavbou ve smyslu stavebního zákona i předmětná lakovací a sušící kabina, pokud by nebyla umístěna v rámci zastřešené manipulační plochy. Jak již bylo výše uvedeno, podle stavebního zákona je stavbou jakékoliv dílo, které vzniklo stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Je tedy bez významu, z jakého materiálu stavba vznikla, jak je důkladně provedena, k jakému účelu má sloužit, či zda se jedná o stavbu dočasnou nebo trvalou. Stejně tak je bez významu, jaká byla při stavbě použita technologie (zda čistě stavební, stavebně-montážní, či pouze montážní). Ze spisu přitom vyplývá, že lakovací a sušící kabina (o celkových rozměrech 7,6 m x 4,07 m a 3,2 m) je složena z modulových prvků, které bylo nutno zkompletovat. Jednotlivé panely byly předvrtány pro montáž s izolací za použití šroubů a matic. Podrobněji viz rozhodnutí stavebního úřadu.

[47] Lakovací a sušící kabina je tedy bezpochyby výsledkem montážní technologie, tj. stavebním dílem, které vzniklo montážní technologií - montáží jednotlivých modulů za použití šroubů a matic. Z toho pak krajský soud dovozuje, že lakovací a sušící kabina, pokud by nebyla umístěna v rámci zastřešené manipulační plochy, by byla samostatně podřaditelná pod definici stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož je stavbou každé stavební dílo, které vzniklo stavební nebo montážní technologií.

[48] Jestliže by tedy taková stavba byla umístěna bez rozhodnutí (opatření) stavebního úřadu samostatně (mimo prostor jiné budovy), bylo by ji možno odstranit rovněž podle § 129 stavebního zákona. Z toho pak plyne i logický závěr (podporující výše uvedené závěry krajského soudu), že bylo-li by možno odstranit lakovací a sušící kabinu, pokud by byla samostatnou stavbou, není důvodu, aby nemohla být odstraněna, pokud byla ta samá kabina zakomponována do jiné stavby.

[49] Pro podporu výše uvedených závěrů odkazuje krajský soud i na odbornou literaturu, např. na Potěšil, Roztočil, Hrušová, Lachmann: Stavební zákon - online komentář, 1. vydání,

C. H. Beck, Praha 2011, komentář k § 2 stavebního zákona, kde se uvádí, že „*Stavba je stavebním dílem. Stavební dílo je výsledkem stavební činnosti či montážní technologie. Stavební činností je třeba rozumět záměrnou (lidskou) činnost spočívající v realizaci stavebního díla, a to zejména na místě samém (staveništi – srov. § 3 odst. 3). Montážní technologii se realizuje stavební dílo zejména na základě předem zhotovených výrobků a materiálů, které byly zhotoveny především na jiném místě, než je stavba realizována. Na staveništi tak dojde „pouze“ k montáži již dříve zhotovených dílů (výrobků, materiálů či konstrukcí). (...) Samozřejmě, že obě technologie mohou být kombinovány a vzájemně se nijak nevylučují. Z definice stavby vyplývá, že v sobě kombinuje statické (stavba jako výsledek činnosti) a dynamické vymezení (činnost vedoucí k realizaci stavby). Statické vymezení se používá v občanském právu. (...) Stavba přitom může vzniknout nejen tzv. mokrým procesem (zděním nebo litím), ale i pracemi pouze tesařskými nebo truhlářskými, kdy jednotlivé stavební prvky jsou spojovány čepy, hřebíky, ale i jinak. Stavba nemá stanoveny žádné parametry na její velikost, ani technický způsob jejího provedení. Není určující, jak má být minimálně velká, z jakých materiálů či jakým konkrétním způsobem (technologií) má být provedena, aby byla považována za stavbu. Není určující rovněž ani způsob využití a doba trvání, stejně jako použité výrobky, materiály či konstrukce. Požadavky na stavby, zejména na výrobky, materiály a konstrukce, které byly použity, stanovuje § 156 stavebního zákona. V případě pochybností, zda se jedná o stavbu ve smyslu § 2 odst. 3, se vychází ze stanoviska stavebního úřadu.” Stejně tak lze odkázat i na Hegenbart, Sakař a kol.: Stavební zákon, 1. vydání, Praha 2008, s. 10 a násl., popř. i na soudní judikaturu, která za stavbu ve smyslu stavebního zákona považuje i betonárku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č.j. 5 As 100/2008-161), či maringotku (k tomu srv. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2001, č.j. 30 Ca 446/99-27).*

[50] S ohledem na výše uvedené, kde krajský soud shledal, že správní orgány byly jednoznačně oprávněny nařídit odstranění označené stavby, proto krajský soud nemohl přisvědčit námitkám poukazujícím na údajnou absenci věcné příslušnosti správních orgánů v dané věci. Stavební úřad byl v dané věci oprávněn vydat rozhodnutí o odstranění označené stavby a žalovaný postupoval rovněž na základě právní úpravy obsahující postup pro případ podání odvolání proti předmětnému rozhodnutí stavebního úřadu. Co se týče stricto sensu námitek dovozující nicotnost předmětných rozhodnutí ve smyslu § 77 správního řádu, konstatuje krajský soud, že podle § 77 odst. 1 označeného ustanovení může být rozhodnutí nicotné, pokud jej vydal věcně nepřislušný správní orgán. Jak bylo uvedeno výše, správní orgány byly v dané věci věcně příslušné a nelze proto dovozovat nicotnost jejich rozhodnutí z tohoto důvodu. Podle krajského soudu označená rozhodnutí netrpí ani jinými vadami ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu (tj. vadami, jež by rozhodnutí činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, resp. vadami, pro něž by je nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu). Rozhodnutí jsou podle krajského soudu jednoznačně rozhodnutími správních orgánů ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu (vydaly je orgány moci výkonné v rámci své veřejnoprávní kompetence), jsou vnitřně konzistentní a je možno je uskutečnit. Ostatně žalobce ani nekonkretizoval, v čem by měla vnitřní nekonzistentnost spočívat, jakož ani to, z jakého důvodu by je nebylo možno uskutečnit.

[51] S odkazem na shora uvedené proto krajský soud nemohl přisvědčit tvrzením žalobce, že odstraňovaná stavba není stavbou, ale technologickým zařízením, dodávkou strojírenského výrobku atp. Ostatně ze správního spisu plyne, že předmětná lakovací a sušící kabina (o celkových rozměrech 7,6 m x 4,07 m a výšce 3,2 m), byla schránkou (stavbou), do níž byla umístěna samotná technologie, která ve výsledku slouží k lakování a sušení výrobků - agregát

o rozměrech 4,05 m x 1,47 m x 3,6 m, ventilátor sání a odtahu vzduchu, plynový kotel atp. Podrobněji viz rozhodnutí stavebního úřadu.

[52] Podle krajského soudu proto správní orgány posoudily lakovací a sušící kabinu zakomponovanou do stavby zastřešené manipulační plochy správně jako stavbu ve smyslu stavebního zákona (§ 2 stavebního zákona), kterou je možno odstranit ve smyslu § 129 stavebního zákona. Pro stavbu ve smyslu stavebně-právním postačí naplnění zákonné definice ve smyslu § 2 stavebního zákona, podle něhož je stavbou každé stavební dílo, která vzniká stavební nebo montážní technologií (bez zřetele na stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, účel využití či dobu trvání). Podrobněji viz výše. Z výše uvedených důvodů (zejména pak s hledem na to, že otázka posouzení stavby je otázkou právní a tato byla správními orgány vyložena správně – k tomu viz výše) krajský soud nepovažoval za nutné ani provedení navrhovaných důkazů - výslech soudního znalce, výslech jednatele žalobce atp. Dokazování by na hodnocení předmětné právní otázky podle krajského soudu nemohlo ničeho změnit.

[53] Pokud žalobce poukazoval na nutnost nahlížet na odstraňovanou stavbu ve smyslu jiných právních předpisů či pomůcek (poukazoval na katastrální předpisy, účetní předpisy, klasifikaci stavebních objektů atp.) konstatuje krajský soud, že stavební zákon, podle kterého postupovaly správní orgány v dané věci, obsahuje autonomní (na jiných předpisech nezávislou) definici stavby. Ustanovení § 129 stavebního zákona pak stavební úřad opravňuje odstranit jakoukoliv stavbu (ve smyslu stavebního zákona), přičemž mu neukládá posuzovat stavbu i z hlediska jiných právních předpisů. Z tohoto důvodu jsou irelevantní námitky žalobce poukazující na to, že předmětný objekt zastřešené manipulační plochy je označen ve smyslu vyhlášky č. 27/2006 Sb. (správně mělo být uvedeno vyhlášky č. 26/2007 Sb. – pozn. krajského soudu) jako stavba pro výrobu a skladování, popřípadě pro služby mající charakter výroby atp., že stavba je z hlediska zařazení dlouhodobého hmotného majetku zařazena jako strojní zařízení, resp. zařazena do odpisové skupiny č. 3. Bez významu je rovněž tvrzení, že stavba zastřešené manipulační plochy (popř. haly č. V) byla dle bývalé Jednotné klasifikace stavebních objektů (JKSO) zařazena jako budova pro skladování a úpravu produktů ostatní. Z hlediska definice stavebního zákona je irelevantní i to, zda je stavba spojena se zemí pevným základem či nikoliv (zda je věcí movitou či nemovitou). Takové kritérium obsahuje v současnosti účinný občanský zákoník, který na základě toho rozděluje věci na movité a nemovité. Občanský zákoník přitom pojem stavba explicitně nevymezuje. Podle krajského soudu tedy není z hlediska stavebního zákona podstatné, zda stavba je, či není spojena se zemí pevným základem. K tomu ostatně srv. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 1 Afs 124/2005-64, přístupný na www.nssoud.cz, kde se mj. výslovně uvádí, že „Pro definici pojmu stavba je též nerozhodný způsob spojení stavby se zemí ve smyslu dělení věcí na movité a na nemovitosti podle občanského zákoníku.“ Ostatně nezmínit nelze ani to, že nový občanský zákoník (k tomu srv. § 506 zákona č. 89/2012) považuje za stavbu „stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení“. Stejně tak je z hlediska současné platné a účinné právní úpravy irelevantní, zda je lakovací a sušící kabina napojena na přívod elektrické energie, kolik procent plochy stavby, ve které je umístěna, zabírá předmětná lakovací kabina, jaké jsou rozměry stavby atp. (podpůrně k tomu srov. Blažek, J.: Stavební zákon s komentářem a prováděcími vyhláškami, 2. aktualizované vydání, ANAG 2009, s. 20). Povinnost hodnotit tyto aspekty ve stavebním zákoně absentuje a krajskému soudu nezbyvá než žalobce odkázat na legální definici stavby, viz výše.

[54] Uváděl-li žalobce, že správní orgány se měly řídit předloženým znaleckým stanoviskem, konstatuje krajský soud, že podle jeho názoru jsou oprávněni vykládat pojem stavba primárně

stavební úřady, neboť ty jsou garantem dodržování zákonnosti na úseku územního plánování a stavebního řádu. Ostatně to potvrzuje i soudní judikatura. K tomu srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č.j. 7 As 17/2007-59, přístupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí, že „*Pojem stavba je tak stavebním zákonem vymezen pouze abstraktně, aniž by byl definován. Proto určení toho, zda něco stavbou je a nebo není, závisí z pohledu stavebního zákona na správním uvážení příslušného stavebního úřadu, resp. orgánu veřejné správy.*“ K výkladu pojmu stavba tedy byl oprávněn stavební úřad. Jak již přitom bylo výše uvedeno, správní orgány provedly správný výklad pojmu stavba. Podrobněji srv. výše uvedené. Nad rámec právě uvedeného je třeba doplnit, že činnost znalců (znaleckých ústavů) je upravena zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících a prováděcí vyhláškou č. 37/1967 Sb. Podle těchto předpisů jsou znalci oprávněni vydávat tzv. znalecké posudky, a to na základě ustanovení ze strany orgánu veřejné moci, popř. na základě žádosti fyzické či právnické osoby. Ve znaleckém posudku jsou pak znalci (znalecké ústavy) oprávněni se zabývat toliko takovými skutečnostmi, k jejichž posouzení je třeba jejich odborných znalostí; znalci nepřísluší, aby řešil otázky právní. K tomu srov. § 13 označené vyhlášky, jakož i příslušné procesní předpisy, např. § 56 správního řádu, § 127 občanského soudního řádu, § 105 trestního řádu. Stejně tak lze odkázat na soudní judikaturu, např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 28 Cdo 4229/2008, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2007, č.j. 22 Cdo 2546/2007, či rozhodnutí téhož soudu ze dne 6. 6. 2007, č.j. 22 Cdo 3035/2006. To samé lze dozajista požadovat i po jiných úkonech (znaleckých vyjádřeních, znaleckých stanoviscích atp.), které vydal znalec svým jménem. V daném případě však znalecké stanovisko posuzuje primárně právní otázku, a sice, zda je předmětná lakovací a sušící kabina stavbou ve smyslu stavebního zákona či nikoliv. Správní orgány proto nepochybily, pokud se neřídily předmětným stanoviskem.

[55] Pokud žalobce odkazoval na stanovisko předsedy České společnosti pro stavební právo a spoluautora komentářů ke stavebnímu zákonu, odkazuje krajský soud rovněž na výše uvedené, kde se zabýval otázkou, kdo má provádět výklad pojmu stavba a doplňuje, že žalobce označené stanovisko ani do soudního řízení nepředložil. Krajský soud přitom s ohledem na výše provedený výklad není názoru, že by odstraňovaná stavba nebyla stavbou, ale technologickým zařízením, a že by k jejímu povolení postačovalo pouhé předložení stanovisek dotčených orgánů státní správy. V daném případě mělo dojít k povolení stavby zcela jinou procedurou, k té viz výše. Pokud žalobce v této souvislosti uváděl, že lakovací a sušící kabina není pevně spojena se zemí ani s objektem, ve kterém se nachází, odkazuje krajský soud rovněž na výše uvedené, kde vysvětlil rozdílnost přístupu občanského zákoníku a stavebního zákona. Z hlediska definice stavby ve smyslu stavebního zákona je nepodstatné i to, zda se kabina uvede do provozu pouze zástrčkovým připojením či jinak.

[56] Tvrdil-li žalobce, že lakovací a sušící kabina není umístěna v rozporu se záměry územního plánování (objekt, v němž je kabina instalována, byl kolaudován pro skladovací účely), odkazuje krajský soud na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2010, kterým byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení lakovací a sušící kabiny právě z důvodu, že je umístěna v rozporu s územním plánem, což samo o sobě zakládá nemožnost jejího dodatečného povolení. Za této situace je nadbytečné zabývat se otázkou, zda je, či není umístěna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Pokud pak žalobce poukazoval na to, že účel užívání zastřešené manipulační plochy není v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, konstatuje krajský soud, že stavba zastřešené manipulační plochy byla povolena povolením ze dne 26. 9. 2007, č.j. MUMB/OVUP/26232/2007 a následně zkolaudována kolaudačním souhlasem ze dne 12.

2. 2010, č.j. MUMB/OVUP/23208/2009, a to jako skladový prostor výrobků. Uváděl-li žalobce, že stavba zastřešení manipulační plochy je v podstatě přístavba haly č. V, odkazuje krajský soud na rozhodnutí správních orgánů, které se touto námitkou zabývaly, když uvedly, že objekt na pozemku parc.č. st. 552 k. ú. Želetava nebyl předmětem řízení o změně užívání. Krajský soud se s tímto na základě obsahu správního spisu ztotožňuje a doplňuje, že v rozporu s územním plánem již byla povolena a zkolaudována stavba samotné zastřešené manipulační plochy, což je třeba stavebnímu úřadu vytknout. Povolování dalších staveb, které v daném území nemají místo, by vedlo k dalšímu pošlapávání práv dotčených osob (např. sousedů dotčených emisemi odstraňované stavby).

[57] Pokud žalobce poukazoval na rozpory v územním plánu [pozemek parc. č. st. 552, v k.ú. Želetava je umístěn dle hlavního výkresu v ploše BR (plochy pro bydlení rodinné v rodinných domech), a dle výkresu doplňujícího v ploše ZS (zeleň užitkových a okrasných individuálních zahrad)], konstatuje krajský soud, že ani v jedné z těchto ploch nelze podle územního plánu umístit předmětnou stavbu lakovací a sušící kabiny, přičemž podle § 129 stavebního zákona lze v řízení o odstranění stavby dodatečně povolit toliko stavbu, která je umístěna v souladu s územním plánem. Pokud pak žalobce vytýká stavebnímu úřadu, že měl stavbu zastřešené manipulační plochy zkolaudovat jako stavbu pro výrobu, uvádí krajský soud, že předmětem řízení nebyla kolaudace zastřešené manipulační plochy, ale odstranění lakovací a sušící kabiny. Stejně tak na danou věc nemá vliv fakt, že územní plán nekoresponduje se skutečným užíváním objektů v areálu žalobce. Jak bylo výše uvedeno, již zkolaudování předmětné stavby zastřešené manipulační plochy odporovalo územnímu plánu. V daném území neměla být žádná taková stavba povolena. Příslušný stavební úřad tedy pochybil, pokud vydal předmětné správní akty, které vedly k povolení a následnému zkolaudování této stavby. S ohledem na princip právní jistoty a uplynutí lhůt pro přezkum ve smyslu § 97 odst. 2 správního řádu však zrušení těchto správních aktů nepřichází do úvahy. Jedinou možností je, že by žalobce sám požádal o změnu účelu dané stavby zastřešené manipulační plochy na účel, který je v souladu se současným územním plánem.

[58] Krajský soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by zkolaudováním stavby zastřešené manipulační plochy jako stavby určené ke skladování došlo bez dalšího ke změně územního plánu v dané lokalitě (na skladování, popř. na jiný druh využití). Proces územního plánování ani kolaudační proces s takovou možností nepočítá. Změnu územního plánu je možno provést pouze zákonnou procedurou (k tomu srv. § 18 a násl. stavebního zákona). Krajský soud není ani názoru, že by správní orgány rozpor mezi územním plánem a kolaudačním rozhodnutím (či jinými akty) interpretovaly k tíži žalobce. Správní orgány provedly výklad, který i podle krajského soudu odpovídá smyslu a účelu zákona a reflektuje všechny okolnosti dané věci. Podrobněji viz výše.

[59] S ohledem na výše uvedené důvody není krajský soud ani názoru, že by v daném případě došlo k porušení § 2 odst. 3 správního řádu, jak uváděl žalobce obecně závěrem žaloby. Byl to žalobce, kdo svým jednáním založil režim ve smyslu § 129 stavebního zákona, v němž byl správní orgán povinen zkoumat, zda předmětná stavba byla provedena v souladu se zákonnými podmínkami. Ostatně žalobce ani neuváděl, čím konkrétně měly správní orgány označené ustanovení správního řádu porušit. V této souvislosti (jakož i v souvislosti s ostatními obecnými námitkami žalobce) je třeba připomenout, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je

povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Podrobněji srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, přístupný na www.nssoud.cz.

[60] Stran návrhu žalobce (obsaženého rovněž v petitu žaloby), že žalovaný měl řízení přerušit do doby vytvoření nového územního plánu, který odstraní výše popsany rozpor, konstatuje krajský soud, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že řízení nutno přerušit nebylo. Práce na pořízení nového územního plánu nebyly v době rozhodování v dané věci zahájeny, neprobíhalo tedy řízení o předběžné otázce, pro kterou by přicházelo přerušování řízení do úvahy. Ostatně tvorba územního plánu trvá několik let, přičemž není ani jisté, že územní plán bude změněn tak, jak si žalobce slibuje. Nelze navíc odhlédnout ani od toho, že na přerušování řízení vedeného z moci úřední není právní nárok.

[61] Poukazoval-li žalobce závěrem žaloby obecně na ustanovení § 2 s. ř. s., konstatuje krajský soud, že toto ustanovení upravuje tzv. veřejná subjektivní práva, resp. jejich ochranu ze strany správního soudu. V daném případě krajský (správní) soud připustil žalobu k meritornímu přezkumu, při kterém však neshledal zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce. K návrhu obsaženému rovněž v petitu žaloby, aby soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, že správní orgány mají přerušit řízení do doby vydání územního plánu, konstatuje krajský soud, že správní soud rozhodnutí správních orgánů nezrušil; žalobní námitky nebyly shledány důvodnými.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[62] Na základě výše uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[63] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu